

og Karikaturer af Socialdemokratiet, som ikke har det mindste med Virkeligheden at gøre. Derfor var det kedeligt, da endelig Socialdemokratiet traadte ud i den fulde Virkeligheds Lys, for derved blev hele Befolkningen paa det rene med, at saaledes som man tidligere havde skildret Socialdemokratiet, var det en Karikatur. Jeg har aldrig bebudet en Guldalder i denne sørgelige Jammerdal, som den nuværende Verden er; saa snart Socialdemokratiet fik 55 Stemmer i det andet Ting; tværtimod har jeg i forfjorrige Vinter forud for Valget den 11. April under hele Valgkampen sagt til mine Vælgere med det stærkeste Eftertryk, at de maatte ikke vente nogen Guldalder, selv om et socialdemokratisk Flertal kom til at danne Regering; det kan enhver se efter i de Taler, jeg har holdt, og jeg føler mig overbevist om, at en Mængde af mine Partifæller har holdt lignende Taler. Jeg har stadig indskærpet, at der ikke blev nogen Guldalder. Tro ikke, at vi kan realisere hele vort Program, tro ikke, at vi kan gennemføre Socialismen ved Lov af den og den Dato, der dog ikke gælder for Færøerne. Jeg har i Menneskealdrer, saa længe jeg har virket i det offentlige Liv, advaret imod den Fantasi, at Socialisme og Socialdemokrati kunde gennemføres ved et Dekret, naar bare man havde vundet ikke en Gang Flertallet, men det største Mindretal i Folketinget. Jeg har sagt efter Valget som før Valget: Vi sidder med et ganske lille Flertal, og en Del af denne parlamentariske Basis er ikke særlig ivrig; den vil nok støtte os, men ikke styrke os; vi er et usikkert Flertal, og i det andet Ting er der et udpræget Flertal af Modstandere; den Magt, vi har, er ikke stor — en vis indre Styrke har vi, men ingen stor ydre Magt —, en vis indre Styrke, der fremgaar af, at denne Regering er Frugten af en 50-aarig organisk Udvikling; og dette Ministeriums Opgave — det har jeg ogsaa sagt — vil blive den at være et Led, men maaske et ikke uvæsentligt Led, i den danske Arbejderklasses Udvikling, Opdragelse og Hærdning. Det er Stillingen; det er, hvad jeg har sagt om Guldalderen, at ogsaa gennem dette Organ kan Arbejderklassen arbejde sig selv videre frem, men der skal mange Skridt til efter disse.

Det ærede Medlem spurgte mig: Vil Regeringen drage Ondets Rod op? Jeg sagde det i Folketinget for ikke mange Dage siden, og vi har sagt det gennem Menneskealdrer, at ikke en Gang, om vi fuldt ud havde socialdemokratisk Flertal i det andet Ting, ja, ikke en Gang, om vi

ogsaa havde faaet det i dette Ting, tror vi Socialdemokrater, at vi med et Spadestik kunde grave Roden til Arbejdsløsheden op. Saa længe vi har den nuværende industrielle Organisationsmaade, kræver selve Industrien Arbejdsløshed. Derfor var dette en populær Betragtning i Venstrepartiet, en Betragtning, jeg henviste til forleden Dag i det høje Folketing. Vi skulde have en Arbejdsløshedsfond, den skulde altid være til Stede, og Industrien skulde selv betale en væsentlig Del dertil, fordi Industrien under de nuværende Samfundsforhold er saaledes stillet, at den til Tider trækker en Mængde Arbejdere til sig, maaske for mange, og til andre Tider maa støde dem fra sig; den maa under de skiftende Tider have en fluktuerende Arbejderstab, og derfor er det rimeligt og retfærdigt, at den selv betaler til, at man i daarlige Tider i nogen Grad kan opretholde den, idet der kommer en Tid, da Industrien trænger til igen at have oplærte og skolede Arbejdere til sin paa ny udvidede Virksomhed. Aldrig har Socialdemokratiet ment, at det med et Spadestik kunde grave Roden til Arbejdsløsheden op. Det er noget, de Herrer fra den anden Side har stukket os i Skoene og levet paa, og naar de taler om vor Opposition i de sidste 4 Aar, har denne Skildring ikke det mindste med Virkeligheden at gøre. Mange Gange baade i dette Ting og i det andet høje Ting har vi arbejdet sagligt med den daværende Regering om en hel Mængde Forslag. Men hvad den nuværende Opposition er i Færd med at gøre, ikke just efter Forhandlingen i Dag her i Tinget, men anført af et Par Hedsperer i det andet Ting, er at efterligne, ikke vor virkelige Opposition i de 4 sidste Aar, men sin egen Karikatur deraf, den Skildring deraf, hvormed Venstre gik ud til Vælgere og fortalte, at saaledes havde vi opført os — vi havde slet ikke gjort det, men de fortalte Vælgere, at saaledes havde vi opført os. Det, som Venstre nu under Ledelse navnlig af et Par Mænd i det andet høje Ting er i Færd med, er, som sagt, at efterligne det, de fortalte om vor Opposition, og nu at gøre den lige saa voldsom, lige saa uretfærdig og lige saa taabelig, som de fortalte, at vor Opposition havde været under det forrige Ministerium. Havde den været saa voldsom, saa uforstandig og saa taabelig, havde vi ikke i dette Øjeblik haft den Regering, vi har. Vælgere er klogere, mine Herrer!

Endelig bebrejdede det ærede Medlem mig Mangel paa Forhandlingsevne overfor de Antydninger, der er fremsat, særlig under Udvalgsarbejdet i det andet Ting. Der er imidlertid ikke fremsat andet, end